

Но Квазимодо ги знаеше и отчаенъ излѣзе на улицата.

Видѣ по стенитѣ залепени афиши. Тамъ има и негово — истинското му име. . .

Нѣщо ново и сладко гъделичкаше душата. Доближи и прибледи.

Подъ думата

Концертъ

едри букви съ вжгленъ

на

КВАЗИМОДО

Болезнена тжга, размѣсена съ безсилна злобичка напълниха младитѣ гърди.

Не отиде въ кѣщи. Нѣма свои — да се оплаче, да му олекне.

Самъ.

Едничко близко сѣщество — по-мило отъ живъ човѣкъ — цигулката.

Сродни се съ нея — тя стана частица отъ него . . .

Качи се въ боровата гора.

Често ходѣше тамъ.

Четѣше, мечтаеше, свирѣше цѣли часове. И срѣдъ равнодушната природа, както едно време до майчини гърди, нѣмаше нужда отъ красота.

Вслушваше се въ таинствена тишина наоколо, долавяше неясни нѣжни шепнения и чудни образи се мѣркаха предъ него. . .

Той не е живѣлъ още. . . не знае детинство.. младостъ. . .

Онеправданъ — а противъ кого ще роптае?..

Ужасъ за бждеще го обзе.

Отпусна се на тревата до цигулката и топли благодатни сълзи умиротвориха наболѣлата душа.